

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 748 ²	Ἑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου Σάββατο 2 Φεβρουαρίου 2013 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ πρεσβύτες Συμεών

«Καὶ ἰδοὺ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱεροσολύμοις ᾧ ὄνομα Συμεών, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβής...» (Λουκ. 2,25)

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, ὁ ἅγιος Θεὸς μᾶς Κάξιώνει νὰ ἐορτάσουμε καὶ νὰ πανηγυρίσουμε τὴ δεσποτικὴ αὐτὴ ἐορτή.

Σήμερα εἶνε Ἑπαπαντή. Ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ὕμνησε τὸ ἐξαιρετικὸ γεγονός τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Κυρίου μέσα στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος. Τὸ ὕμνησαν οἱ ὑμνογράφοι μὲ τὰ ὑπέροχα τροπάρια καὶ τοὺς ὕμνους, καὶ ἰδίως μὲ τὸν ὑπέροχο **κανόνα** ποὺ ἀκούσαμε σήμερα· ἕνα κανόνα γεμᾶτο λυρισμὸ καὶ νοήματα, ποὺ ὅλοι οἱ φιλόλογοι νὰ στύψουν τὸ μυαλό τους δὲν θὰ μπορέσουν νὰ βροῦν τὸ βάθος τῶν ἐννοιῶν ποὺ περιέχει· «*Χέρσον ἀβυσσοτόκον...*»! Ὅχι μόνο μουσικοὶ καὶ ὑμνογράφοι ὕμνησαν τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐορτή, ἀλλὰ καὶ **ζωγράφοι** τὴν παρέστησαν. Ζωγράφοι ὄχι ὅπως οἱ σημερινοί, ποὺ μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα ζωγραφίζουν οἱ ἀσεβεῖς τὰ ἱερά πρόσωπα, ἀλλὰ ζωγράφοι ποὺ ἔπαιρναν τὸ πινέλλο καὶ ζύμωναν τὰ χρώματα μὲ τὰ δάκρυά τους. Οἱ ζωγράφοι αὐτοὶ τῶν βυζαντινῶν χρόνων, τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν ἀσκητηρίων, ποὺ ἐφτείαξαν τὶς ωραιότερες εἰκόνες, αὐτοὶ ζωγράφισαν καὶ τὴν **εἰκόνα** τῆς Ἑπαπαντῆς.

Ἄν προσέξετε ἀρχαῖες εἰκόνες, θὰ δῆτε πρῶτα - πρῶτα τὸ κύριο πρόσωπο, τὴν ὑπεραγία **Θεοτόκο**, ἡ ὁποία κρατεῖ στὴν ἀγκάλη τῆς τὸ νήπιο, τὸ Θεῖο Βρέφος. Δίπλα στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο θὰ δῆτε τὸν δίκαιο **Ἰωσήφ**, τὸν προστάτη, νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του, σὰν φτωχὸς ποὺ ἦταν, ἕνα «*ζεῦγος τρυγόνων*» (Λευϊτ. 5,11 = Λουκ. 2,24). Θὰ δοῦμε ἀκόμα τοὺς **ἱερεῖς**, ποὺ σπεύδουν νὰ προὔπαντήσουν στὰ προπύλαια τὴν Βασίλισσα τοῦ κόσμου καὶ τὸ Θεῖο Βρέφος. Θὰ δοῦμε ἀκόμα ἐκεῖ κοντά, στὸ περιβάλλον τοῦ ναοῦ, δύο γεροντικὲς ὑπάρξεις· στὸ ἕνα ἄκρο μία γυναῖκα 84 ἐτῶν, ἡ ὁποία μὲ λαχτάρα χαιρετίζει τὸν

Κύριο, καὶ στὸ ἄλλο ἄκρο θὰ δοῦμε ἕνα γέροντα πρεσβύτε, ποὺ καὶ αὐτὸς εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια πρόσωπα τῆς εἰκόνας. Καὶ ἡ μὲν γριά γυναῖκα εἶνε ἡ **Ἄννα ἡ προφήτις**, ὁ δὲ πρεσβύτες εἶνε ὁ Συμεών.

Ἄπ' ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς ἱερᾶς εἰκόνας θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ παρουσιάσω μπροστά σας μὲ λίγες λέξεις τὸν **πρεσβύτε Συμεών**, ὁ ὁποῖος δέχθηκε στὴν ἀγκάλη του τὸν Κύριο.

Συμεών! Τὸ ὄνομα δὲν εἶνε ἐλληνικό. Εἶνε ἐβραϊκό. Τὸ **Συμεών** μεταφραζόμενο ἐλληνικὰ σημαίνει **ἀκοή**. **Συμεών** δηλαδὴ θὰ πῆ «**ὄλος αὐτιά**». Δὲν ἐννοεῖ τὰ ἐξωτερικὰ αὐτιά, αὐτὰ ποὺ ἔχουμε ὅλοι· ἐννοεῖ τὰ μυστικὰ αὐτιά, ἐκεῖνα ποὺ ἐννοοῦσε ὁ Κύριος ὅταν ἔλεγε «*Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω*» (Ματθ. 11,15). Τέτοια ἀκοή εἶχε ὁ Συμεών. Ἦταν ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Πράγματι ὁ Συμεών ἦταν ὄλος ἀκοή. Εἶχε τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς τεντωμένα ν' ἀκούση τί λέει ὁ Θεός.

Διότι **ὁμιλεῖ ὁ Θεός**, ἀγαπητοί μου. Ναί, ὁμιλεῖ. Καὶ μακάρια τὰ αὐτιά ποὺ ἀκοῦνε τὴ φωνή του, ὅπως λέει ἡ Γραφή· «*Λάλει, Κύριε, ὅτι ἀκούει ὁ δοῦλός σου*» (Α' Βασ. 3,9-10). Ἄμα κατορθώσης νὰ ῥθῆς σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸ Θεό, εἴτε σὲ κάποια γωνιά μέσα στὴν ἐκκλησία, εἴτε μέσα στὸ δωμάτιό σου, εἴτε σὲ κάποιο ἀπομονωμένο μέρος, εἴτε μέσα στὸ δάσος ἢ κάπου ἄλλοῦ, ἀλλὰ καὶ μέσα στὸ κέντρο τῆς πόλεως, τότε ἀκοῦς μυστικὲς φωνές ποὺ σὲ παρηγοροῦν καὶ σὲ θερμαίνουν. Ἄς φωνάζουν οἱ ἄπιστοι, ἄς λένε ὅ,τι θέλουν. Λαλεῖ ὁ Θεός, λαλεῖ πιὸ γλυκὰ κι ἀπὸ τὴ μάνα μας. Λαλεῖ πρῶτον διὰ τῆς **συνειδήσεως** μας· δεῦτερον διὰ τῆς **φύσεως**· τρίτον λαλεῖ καθαρώτερα διὰ μέσου τῆς **ἀγίας Γραφῆς**, καὶ πρὸ παντὸς διὰ τῶν προφητῶν.

Ἄκουγε ὁ εὐλαβῆς Συμεὼν τὴ φωνὴ τῆς συνειδησέως του, ἄκουγε τὴ φωνὴ τῆς πλάσεως ὀλοκλήρου, ἄκουγε τέλος τὴ Γραφή καὶ τοὺς **προφήτες**, οἱ ὅποιοι ἔλεγαν γιὰ τὸ Χριστό, ὅτι θὰ ῥθῆ μιὰ μέρα ποὺ τὸ σκοτάδι θὰ διαλυθῆ, ποὺ κι αὐτὰ τὰ ζῶα θὰ σκιρτήσουν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους· μιὰ μέρα, ποὺ καὶ ὁ Ἰορδάνης θὰ στραφῆ πρὸς «τὰ ὀπίσω» (Ψαλμ. 113,3), ποὺ καὶ τὰ βράχια θὰ συγκινηθοῦν· μιὰ μέρα, ποὺ καὶ ἡ ἔρημος θὰ ἀνθίσῃ «ὡς κρίνον» (Ἠσ. 35,1)· μιὰ μέρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ σφουγγίζουν τὰ δάκρυα, μιὰ μέρα ποὺ ἐπάνω στὴ γῆ θὰ ἐπικρατήσῃ εἰρήνη ἀπέραντη, μιὰ ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Κ' ἐκεῖνος ποὺ θὰ φέρῃ τὴν εἰρήνη αὐτὴ καὶ τὴ γαλήνη στὶς ψυχὰς καὶ θὰ δημιουργήσῃ μιὰ νέα κοσμογονία θὰ εἶνε λέει ὁ Μεσσίας.

Αὐτὰ διάβαζε. Ὅχι ἀπλῶς τὰ διάβαζε, ἀλλὰ τὰ ρουφοῦσε σὰν τὸ σφουγγάρι. Καὶ τὰ πίστευε αὐτά. Ὅταν ἦταν ἀκόμη μικρὸς ἔλεγε τὴν προσευχή του, καὶ μέσα στὴν καρδιά του εἶχε ἀνάψει ἕνας πόθος, μιὰ ἀγία ἐπιθυμία. Καὶ τί ἔλεγε· Θεέ μου, δὲν ζητῶ νὰ μοῦ δώσῃς πλοῦτη καὶ ἀγαθὰ ὑλικά, δὲν ζητῶ νὰ μοῦ δώσῃς τὴ σοφία τοῦ κόσμου· ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ εἶνε, νὰ μ' ἀφήσῃς **νὰ δῶ τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου...** Καὶ ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχή του καὶ τὸν πληροφόρησε, ὅτι δὲν θὰ πεθάνῃ πρὶν δῆ «τὸν Χριστὸν Κυρίου» (Λουκ. 2,26).

Καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦρθε! Πῶς νὰ περιγράψω τὴ **χαρὰ** καὶ τὴ συγκίνησί του, ὅταν ἀξιώθηκε νὰ δῆ καὶ νὰ πάρῃ στὴν ἀγκάλη του τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν! Ὑλικοὶ ἐμεῖς ἄνθρωποι, μόνο ὑλικὲς χαρὲς αἰσθανόμαστε. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε λοιπὸν νὰ σᾶς δώσω μερικὲς τέτοιες **εἰκόνες**, ἀπὸ τίς ὁποῖες μπορεῖτε νὰ καταλάβετε σὲ τί βαθμὸ αἰσθάνθηκε τὴ χαρὰ ἐκείνη ὁ Συμεὼν ὁ πρεσβύτερος.

Ὑπάρχουν στὴ ζωὴ μας ἡμέρες σκοτεινές, ὑπάρχουν ὅμως καὶ **ἡμέρες χαρᾶς** καὶ ἀγαλλιάσεως, ἡμέρες ποὺ ὁ Θεὸς ἀξιῶναι τὸν ἄνθρωπο νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα ὄνειρο, νὰ πραγματοποιήσῃ μιὰ ἐπιθυμία ποὺ τὸν ἠλεκτρίζει. Καὶ ὑπάρχουν ἡμέρες χαρᾶς ὅχι μόνο γιὰ τὰ ἄτομα, ἀλλὰ καὶ **γιὰ ἔθνη** ὀλόκληρα· ἡμέρες ποὺ ὁ Θεὸς ἀξιῶναι τὰ ἔθνη νὰ πραγματοποιήσουν τὰ μεγαλύτερα ὄνειρά τους.

● Πρῶτον. Τί περίμεναν οἱ προπάτορές μας τοῦ **1821**, καθὼς ζοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴ σκλαβιά τῶν Τούρκων; «Ἄρ' γε (ἀργοῦσε δηλαδῆ) νὰ ῥθῆ ἐκείνη ἡ μέρα...», λέει ὁ ἐθνικός μας ποιητής. Περίμεναν νὰ ῥθῆ ἡ μέρα τῆς λευτεριάς, νὰ πέσῃ ἡ ἡμισέληνος. Κι ὅταν ἦρθε,

μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί χαρὰ καὶ τί ἀγαλλίασι εἶχαν; Διαβάστε τὴν ἱστορία νὰ δῆτε.

● Δεύτερον. Ὅταν ἦμουν ἱεροκήρυκας στὰ **Γιάννενα** μοῦ ἔλεγαν ἄνθρωποι, ποὺ ζοῦσαν ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μῆτῃ στὴν πόλι ὁ ἑλληνικὸς στρατός, ὅτι μιὰ μέρα ποὺ ἔλαμπε ὁ ἥλιος καὶ ἡ λίμνη λαμποκοποῦσε καὶ τ' ἀηδόνια κελαῖδοῦσαν, μιὰ τέτοια μέρα, εἶδαν ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχεται τὸ τάγμα τοῦ Βελισσαρίου μὲ τοὺς λεβέντες του καὶ οἱ εὐζωνοὶ νὰ σαλπίζουν. Κι ὅταν πιά μῆτῃκαν μέσα τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα, δὲν ἔμεινε μάτι ποὺ δὲν δάκρυσε...

Ἄλλὰ τί εἶνε οἱ χαρὲς αὐτὲς μπροστὰ στὴ χαρὰ ἐκείνη ποὺ δοκίμασε ὁ Συμεὼν, ὅταν πιά κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ Νήπιο, τὸ Χριστό! Πόσο **εὐτυχισμένος** ἦταν ποὺ πῆρε στὴν ἀγκάλη του τὸν Κύριο!

* * *

Εὐτυχισμένος ὁ Συμεὼν; Κ' ἐμεῖς;... Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται **νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς εὐτυχισμένοι**. Διότι πολλοὶ θὰ ποῦν· Νὰ ζοῦσα κ' ἐγὼ στὰ χρόνια τοῦ Συμεὼν, νὰ ἦμουν κ' ἐγὼ μέσα στὸ ναό, νὰ ἔβλεπα κ' ἐγὼ τὸ Χριστό, νὰ τὸν ἔπαιρνα κ' ἐγὼ στὴν ἀγκαλιά μου!... Ἄλλὰ, ἀδελφοί μου, μποροῦμε κ' ἐμεῖς νὰ τὸ ἀπολαύσουμε αὐτό. Πῶς;

● Πρῶτον. Μπορεῖ ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς τὸ σῶμα του, τὸ σῶμα αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός, νὰ τὸ κάνουμε ναὸ τοῦ Θεοῦ, λαμπρότερο ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, καὶ μέσα σ' αὐτὸν νὰ κατοικήσῃ αὐτὸς ὁ Χριστός.

● Δεύτερον. Μπορεῖ καὶ ἀλλιῶς νὰ δεχθοῦμε τὸ Χριστό. Πῶς; Νὰ τὸν δεχθοῦμε διὰ τῆς πίστεως, νὰ τὸν δεχθοῦμε διὰ τῆς ἐλπίδος, νὰ τὸν δεχθοῦμε διὰ τῆς ἀγάπης.

● Τρίτον. Γιατί νὰ πᾶμε μακριὰ, ἀδελφοί μου; Στὴν ἀγκάλη τὸν ἐδέχθη ὁ Συμεὼν τὸ Χριστό; Ἴδου κάτι ἀνώτερο· Ὅταν ὁ ἱερεὺς κρατᾶει τὸ δισκοπότηρο –καὶ μέσα στὸ δισκοπότηρο εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστός– καὶ λέῃ «**Λάβετε φάγετε...**» (Ματθ. 26,26), καὶ μὲ καρδιὲς καθαρές, μὲ χεῖλη ἀγνά, μὲ ὅλη τὴν ὑπαρξί μας στὸ Θεὸ κοινωνοῦμε, τότε, ἀδελφοί μου, εἴμαστε σὲ ἀνώτερη θέσι ἀπὸ τὸν Συμεὼν. Διότι ἐκεῖνος δέχθηκε τὸ Χριστὸ ἐξωτερικά, ἐμεῖς τὸν δεχόμαστε μέσα μας διὰ τοῦ μυστηρίου.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ. Πρωὶ - μεσημέρι - βράδι, καὶ πρὸ παντὸς **ὅταν ἔχῃς κοινωνήσει**, εἶνε Ὑπαπαντή. Καὶ καθένας ἀπὸ μᾶς γίνεται Συμεὼν, θεοδόχος Συμεὼν, γιὰτὶ μέσα στὰ σπλάχνα του ἔχει τὸ Χριστό· «**ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας**»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**